

Základná škola s materskou školou Bajerov

Zborník

literárnych a slohových prác

(Čo sa nezmestilo do Stopy.)

Bajerov
2020

Úvodné slovo

Šumenie – literárna súťaž

- Lietajúca loď
- Jeden obyčajný neobyčajný deň

Človeče, spoznávaš sa v bájkach?

- Slon Jožko a včela Ela
- Psy a mačka
- Kocúr a myš

Požiarna ochrana

- Ako nám skoro zhorel dom
- Kojatická súťaž
- Zamrznutá rieka
- Súťaž DHZ

Rozprávame zážitky

- Výlet do Batizoviec
- Moja korytnačka
- Naša Meggie
- Rodinný výstup na Chatu pri...
- Meggie a jej zranená labka
- Motorkársky záťah
- Výlet na bicykloch
- Dovolenka
- Zážitok z lesa

Rozprávky o slovných druhoch

- O neposlušnom slovese
- Číslovky

Charakteristika osoby

- Môj strážny anjel
- Moja sestra
- Ninka
- Kamarátka Jarka

Statický opis

- Jablko
- Banán

Umelecký opis

- Jeseň
- Miesto, ktoré mám rád

Premýšľame, uvažujeme

- Kto má šťastie, tomu netreba rozumu
- Každý je kováčom svojho šťastia
- Každý je kováčom svojho šťastia
- Ako by sa nám žilo bez mobilov

Postava oživa

- Maruška Merryweatherová
- Winnetou
- Hermiona Jean Grangerová
- Nastenka
- Chuck Noland

Úvodné slovo

Vážení čitatelia, milí žiaci!

Blíži sa záver školského roka. Ak sa obzrieme späť, zistíme, že to bol rok bohatý na rôzne aktivity a podujatia, o čom sa môžete presvedčiť nielen na stránkach nášho školského časopisu Stopa.

Hoci tento školský rok výrazne poznačilo dlhodobé a neplánované zatvorenie škôl z dôvodu šírenia respiračného ochorenia vyvolaného novým koronavírusom, a mnohé plánované akcie sa nemohli uskutočniť, žiaci sa zapájali do rôznych literárnych súťaží a v rámci vyučovacích hodín slovenského jazyka a literatúry tvorili aj slohové práce na rôzne témy. Niektoré sme uverejnili v Stope. Keďže zaujímavých prác nebolo málo, rozhodli sme sa zostaviť *Zborník literárnych a slohových prác* s podtitulom *Čo sa nezmestilo do Stopy*.

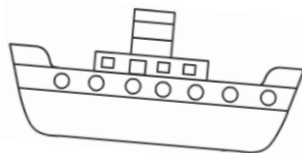
Zborník, v ktorom práve listujete, je teda už druhý v poradí. Nájdete v ňom práce z krajskej literárnej súťaže Šumenie a práce venované požiarnej ochrane. Dozviete sa, čomu nás učia bájky. V pútavých príbehoch veľa zažijete a spoznáte zaujímavé miesta našej krajiny. Môžete si prečítať rozprávky o slovných druhoch. Prostredníctvom opisu ochutnáte rôzne druhy ovocia. Budete mať tiež možnosť spoznávať krásy jesennej prírody. Zavedieme vás na miesta, ktoré máme radi. Môžete premýšľať o šťastí alebo o tom, ako by sa nám žilo bez mobilných telefónov. V časti „Postava ožíva“ nájdete charakteristiku vybranej literárnej alebo filmovej postavy. Zároveň vám môže poslúžiť ako tip na prečítanie knihy alebo inšpirácia pozrieť si zaujímavý film. Čítanie si môžete spestriť vyfarbovaním obrázkov.

Prajeme vám príjemné čítanie a leto plné oddychu a pekných zážitkov.

Šumenie – literárna súťaž pre žiakov ZŠ a osemročných gymnázií Košického a Prešovského kraja

11. ročník súťaže ponúkal 2 témy: *Som drevo* a *Uleteli mi včely*. Žiaci súťažili v kategórii poézia alebo próza, zvlášť prvý a druhý stupeň. Do súťaže sa zapojilo osem žiakov našej školy.

Lietajúca loď

Fedného dňa si chlapec Miško sadol na hračkársku loď. Bola to neobyčajná a múdra loď, ktorá chcela Miškovi čosi vyparatiť. Keď prišiel chlapec do obývačky, zrazu bola na gauči.

Rozbehla sa a Miška zobrala do krajiny zázrakov. Bol tam veľký ostrov, na ňom les a žilo tam veľmi veľa zvierat: levovták, vtákozum a vtákožrút. V lese zažíval veľa zaujímavých a strašidelných dobrodružstiev. Domov sa dostal až v noci a jeho mamka sa čudovala, kde bol celý ten čas.

O niekoľko dní mal Miško narodeniny. Malá loďka netušila, aký darček dostane. Bola vystrašená. Bála sa, že ju chlapec vymení za nové darčeky a ju dá do smetiaka. A to sa aj splnilo. Dostal novú loďku. Ale Miško bol dobrý chlapec. Popri nových hračkách nezabudol ani na svoju starú a dobrú loďku. Stará modrá loďka sa volala Tiko a nová zelená Tikuška. Od brata dostal do série tretiu loďku. Bola žltá a nazval ju Tikulienka. Otecko o týchto daroch ani netušil a zo zahraničia priniesol Miškovi novú sadu lodiek. Loďky sa začali hádať. Bolo to hrozné. Mamka sa nahnevala a povedala, že ak neprestanú, všetky ich vyhodí na smetiško.

Od tej doby sa loďky tvária, akoby im uleteli včely.

Jeden obyčajný neobyčajný deň

Ked' som sa ráno zobudila, myslela som si, že to bude môj najlepší deň. Nevyrovná sa však ani piatku – trinásteho.

V to ráno som išla do školy a hneď na začiatku, keď som ešte iba vkročila do školy, už v tú chvíľu som bola nahnevaná ako syseľ. Môže za to moja spolužiačka. Ona a jej blbé otázky: „Prečo si prišla tak neskoro? Kde si bola? A máš tú domácu úlohu?“ Ja, ako vždy, som ju ani nevnímala. Čo si myslí, do školy chodím, kedy ja chcem, a úlohy nech si robí sama. V duchu som si len hovorila: „Ona raz prestane, ona raz prestane.“ A o chvíľu po druhej prestávke znova:

„Čo ma nevnímaš? Haló! Počuješ ma?“

„Čo zasa chceš?“

„Vieš vôbec, čo som ti hovorila?“

„No, no... ani nie.“

„A teraz ma počúvaš?“

„Čo hovoríš?“

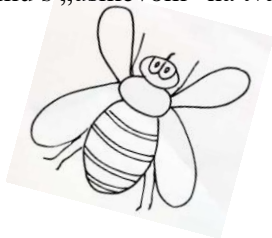
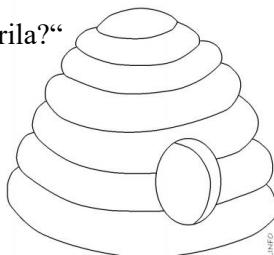
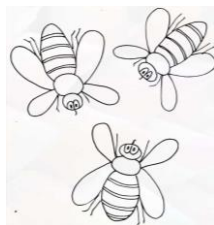
„Ty si fakt neschopná!“

„No, čo, problém? No, tak ja už prázdninujem. Je tu problém?“

A takto pokračoval deň aj doma. Bolo to samé chod' tam a prinies mi toto. Chod ešte urobiť tamto. A ešte, aby si sa nenudila, tak chod'...

Keď som si konečne sadla na gauč, začal môj brat Matej: „A priniesieš mi ešte...“. Pozrela som sa naňho a on sa ma opýtal: „Uleteli ti včely?“

Ja som mu s „úsmevom“ na tvári odvetila: „Áno, celý roj!“

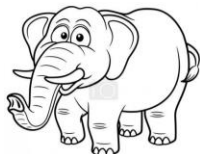

Michaela Jašová, VIII. A

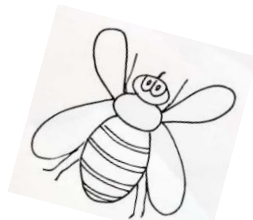
Človeče, spoznávaš sa v bájkach?

Bájka je krátky príbeh, v ktorom zvieratá, rastliny alebo neživé predmety konajú a hovoria ako ľudia. Z príbehu pre nás vždy vyplýva nejaké ponaučenie.

Šiestaci na hodinách literatúry bájky nielen čítali, ale aj tvorili.

Slon Jožko a včela Ela

Zrána zránka si Jožko na raňajkách pochutnával a s plnými ústami na celú ZOO pospevoval.

Keď zrazu začul veľký hluk, pomyslel si: „To už asi prišli návštevníci.“ K Jožkovi prišli deti a hádzali mu veľké kúsky čokolády. Jožko ich zjedol a o chvíľu nato ho začal bolieť zub. Jožka to tak bolelo, že od bolesti až začal plakať. Všimla si to opica a opýtala sa, čo sa deje.

„Bolí ma zub,“ odpovedal Jožko.

„Nemal si jesť toľko čokolády!“

Opica ho poslala k včielke Eliške. Na druhý deň sa Jožko vybral k Eliške: „Eliška, pomôž mi, bolí ma zub.“ Eliška sa na Jožka pozrela a povedala: „Budem ti musieť ten zub vytrhnúť.“

A tak sa aj stalo. Eliška zobrala nitku. Jeden koniec uviazala Jožkovi o zub a druhý o kľučku dverí. Prudko trhla a boľavý zub bol vonku. Bolo že to radosti!

A od tých čias si včielka Elka a slon Jožko pomáhajú.

Ponaučenie: *Malí a slabí dokážu niekedy pomôcť lepšie ako veľkí a silní.*

Nela Murinová, Alexandra Dubravská, Denisa Beňková, VI. A

Kocúr a myš

Kocúr a myš boli najlepšimi priateľmi. Jedného dňa sa však otvorili dvere a v nich stála pani s krásnou bielou perzskou mačkou. Kocúrikovi išli oči vypadnúť z tej krásy!

Od tej chvíle sa kocúr zaujímal iba o mačku a na svojho najlepšieho priateľa zabudol. Myška bola veľmi smutná, že už nestál pri jej boku. Stále ju odháňal a zaujímal sa iba o mačku. Mačka si z myši uťahovala, že aká je malá, škaredá, zubatá a nešikovná. Myšku prekvapilo, že aj kocúr si z nej začal uťahovať, len aby dal mačke za pravdu a získal si jej pozornosť.

Keď sa kocúr ráno zobudil, nevidel mačku v pelechu, a tak sa ju vybral hľadať na ulicu. Bol na sto percent rozhodnutý a odhodlaný jej povedať, že ju ľúbi. Zrazu zbadal jej krásny biely chvost za susedovým plotom. Išiel za ňou. Lenže tá už bola s iným kocúrom. Kocúrikova odvaha sa stratila. Mačka sa tvárilala, že ho nepozná a odstrkovala ho. Kocúrik sa s plačom rozutekal domov. Doma všetko rozpovedal myške.

Myška bola smutná z toho, ako sa k nej kocúrik správal, no nakoniec mu odpustila. Boli znova najlepšimi priateľmi a kocúr sľúbil, že sa už nikdy nezaľúbi.

Poučenie: *Ludia by mali byť verní svojim priateľom za každých okolností.*

Dominika Javorská, Terézia Šoltésová, Viktória Váhovská, VI. A

Psy a mačka

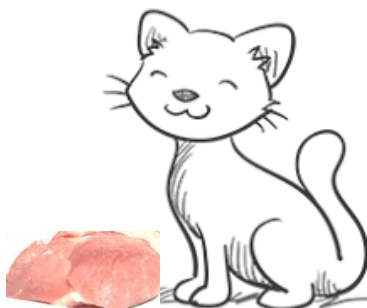
V jeden pekný slnečný deň sa popri lese neďaleko dediny potulovali dva hladné psy.

Hlad ich doviedol k nedávno uhasenému ohňu. Vedľa ohňa ležal kúsok opečeného mäsa. Chceli sa ho zmocniť. Začali sa hádať a z hádky to prešlo až k bitke. Nevšimli si, že zatiaľ, kým sa bili, priplížilo sa malé mačiatko a kúsok mäsa im zjedlo. Po čase sa dorážané a unavené psy prestali biť a všimli si, že kúsok mäsa zmizol. Zbadali aj spokojne spiace mačiatko.

V tej chvíli pochopili, čo sa stalo, a uvedomili si, že sa radšej mohli podeliť, najedli by sa a oddýchli si.

Ponaučenie: *Kde sa dvaja bijú, tretí víťazí.*

Dominika Tarjanová, Marko Mruz, VI. A

Požiarňa ochrana

Územná organizácia Dobrovoľnej požiarnej ochrany SR v Prešove vyhlásila územnú súťaž v literárnom prejave pre žiakov základných a stredných škôl vo veku do 18 rokov. Do súťaže sa vo svojej kategórii zapojili 4 žiačky našej školy.

Ako nám skoro zhorel dom

Začalo sa to v jednu krásnu nedeľu, kedy sa mama rozhodla, že ide do obchodu a mňa nechá samú doma.

Akonáhle odišla, zbadala som zápalky na stole. Ťahalo ma to k nim, aj keď som vedela, že mám zakázané hrať sa s nimi. Zlostila som sa kvôli tomu. Všetci moji spolužiaci v škole frajerovali, že majú povolené od rodičov siahnuť na zápalky a že to so zápalkami už skúšali. Povedala som si, že kým mama nie je doma, skúsim zapáliť sviečku, ktorá bola na stole. Keď už som mala plamienok na zápalke, zľakla som sa a pustila som zápalku na zem. Bolo to hrozné, všade bol oheň. Veľmi som sa bála. Našťastie, mala som pri sebe mobil. Vedela som, čo mám robiť, pretože nás to učili v škole. Zavolala som hasičov. Povedali mi, že o chvíľu budú u nás. Mala som strach, pretože ešte nikdy som nebola sama v dome, kde horí.

Keď prišli hasiči, vytiahli hadicu a začali striekať vodu na náš dom. Nedarilo sa im to veľmi uhasiť, mali málo vody. Po chvíli prišla mama, mala slzy v očiach a len mi vravela, aby som počúvala hasičov, ktorí mi hovorili, čo mám robiť. Hneď aj prišlo ďalšie hasičské auto. Rýchlo ma vybrali z domu a uhasili ho.

Napokon všetko dobre dopadlo. Odvtedy mám pred zápalkami rešpekt a počúvam svoju mamu.

Katarína Šoltisová, VII. A

Zamrznutá rieka

Fedného dňa sme sa vybrali k rieke pozrieť sa, či je dostatočne zamrznutá na korčuľovanie.

Prišli sme k rieke a ocko hovorí: „No, deti moje, môžete sa tešiť. Vyberte si z tašky korčule a ide sa korčuľovať.“

Keď som už so sestrou bola na ľade, nemala som ten najlepší pocit. Ako by som tušila, že sa stane niečo zlé. Keď som sa korčuľovala, začal pomaly pukať ľad. Hovorím ockovi: „Oci, oci, puká ľud, pomôž nám!“ Ocko rýchlo pribehol a zobral ma na ruky.

„Ale, oci, kde je Kika?“ spýtala som sa ho.

Ocko nato: „Vanesa, veď si mala byť pri nej.“

„Veď som bola, oci, kde je?“

Otočila som sa a pár metrov odo mňa bola celkom hlboká diera. Priblížili sme sa a videli sme Kiku, ako sa topí.

„Oci, oci, Kika sa topí! Rýchlo zavolaj hasičov, aby ju vytiahli!“

Ocko sa ešte pokúšal nejako vytiahnuť Kiku, ale nešlo to. O malú chvíľu prišli hasiči a ocko iba ukázal, kde sa nachádza Kika a prosil hasičov o pomoc, aby ju čím skôr vytiahli z vody.

„Och, vytiahli ju!“ úplne sa mi uľavilo. Kika sa veľmi bála, že sa utopí. Išla ešte na vyšetrovanie, aby zistili, či je v poriadku. Všetko dobre dopadlo.

Ja, moja sestra Kika a ocko sme spokojne išli domov. Boli sme veľmi radi, že naše korčuľovanie malo šťastný koniec.

Timea Jesenská, VII. A

Kojatická súťaž

Kojaticiach sa konala hasičská súťaž, ktorej sa zúčastnilo aj naše obecné hasičské družstvo.

Všetky tímy mali súťaž v dvoch disciplínach, ktorými boli štafeta a útok. Všetci sa snažili a chceli dosiahnuť ten najlepší výsledok. Fascinovalo ma, ako to majú premyslené a dobre rozdelené. Každopádne, všetci boli nervózni z výsledkov, a tak sa snažili myslieť na niečo iné. Ľudia, ktorí ich vytrvalo povzbudzovali, im dodávali silu a energiu. Hasiči v družstve sa medzi sebou podporovali a dúfali, že dosiahnu čo najlepší výkon, takže ich vôbec nerozhodilo provokovanie od ostatných fanúšikov. Keď prišiel na rad náš tím, presunula som sa bližšie k terčom, aby som im spravila nejaké fotky. Štart vypukol. Naši chlapi boli veľmi šikovní, a tak rýchlo dorazili až k terčom. Voda sa rýchlym prúdom presunula až na koniec hadice, a tak sa naši chlapi snažili smerovať práve k tým terčom. Nešťastnou náhodou sa im to vyšmyklo z rúk a voda začala striekať všade navôkol, čiže zasiahla aj mňa. Zaskočená a celá mokrá som sa pobrala k ostatným.

Keďže začalo dosť silno fúkať a ja som bola poriadne mokrá, rozhodla som sa ísť domov. Chlapi sa mi ešte stihli ospravedlniť, takže je to všetko zahladené.

Adela Vašková, VIII. A

Sút'áž DHZ

Veľmi dobre si pamätám na jednu súťaž dobrovoľných hasičských zborov, ktorej sme sa zúčastnili ako diváci.

My sme – ako vždy – museli prísť neskoro. Práve vtedy, keď už štartoval prvý tím. Bolo to družstvo z Bardejova. Ako ďalší išiel tím z Kvačian, no tým sa akosi veľmi nedarilo. Štartovali ešte raz, ale aj tak im šťastie neprialo. Zle zapojili hadicu, a tak voda striekala všade, len nie tam, kde mala – na cieľ. Vypadli. Išli ďalší a ďalší a napokon tí naši z Rokycian. Bolo to jedno z troch družstiev, v ktorom boli samé dievčatá. Ani nášmu tímu však šťastie neprialo. Ani šťastie, ani počasie. Keď už začali súťažiť, spustil sa dážď. Stupňovalo sa to a napokon pršalo tak silno, že všade boli veľké mláky. Išli sme sa skrýť pod striešku. Topánky sme mali už úplne premočené. A takto to pomaly aj končilo. Celí mokří sme si ešte išli pozrieť, ako súťažiaci ďalšie družstvá. Nakoniec vyhlásili víťaza. Vyhral Dobrovoľný hasičský zbor z Kapušian.

Na druhý deň sme sa v škole rozprávali, aké to bolo výborné. Aj keď nám nevyšlo počasie, bol to skvelý zážitok.

Michaela Jašová, VIII. A

Rozprávame zážitky

Rozprávanie súvisle a pútavo zachytáva príbeh, zážitok alebo nejakú udalosť v časovej postupnosti. Prečítajte si, čo všetko zažili aj nezažili naši žiaci.

Výlet do Batizoviec

Fedného pekného letného dňa sme išli na výlet do Batizoviec. Išli sme tam preto, lebo priletel kamarát Christian aj so svojou mamkou z Anglicka.

Boli sme tam od soboty do nedele. Išiel som s Christianom do auta po veci a stala sa mi taká vec, že som otvoril kufor, vybral som tašku so svojimi vecami a nechal som tam kľúče od auta. Zavrel som kufor a potom som si uvedomil, čo sa stalo. Auto sa automaticky zamklo a ja som v ňom nechal kľúče. Mamka bola nahnevaná. Rozmýšľali sme, čo spravíme. Ujo Jano obvolával kamarátov, ako by sa auto dalo otvoriť. Nikto mu nevedel poradiť. Boli len dve možnosti. Prvá možnosť bola rozbiť malé okienko na zadných dverách. Druhá možnosť, sadnúť do druhého auta a ísť domov po náhradné kľúče. Nastal ďalší problém. Keďže sme s naším autom zaparkovali pred bráničkou ujo vho domu, on nemohol so svojim autom vyjsť z dvora. V sobotu sme tam prespali. V nedeľu ráno si musel ujo Jano požičať auto od kamaráta, a tak sme vyrazili na cestu domov po kľúče. Šťastne sme dorazili aj sme sa s kľúčmi vrátili naspäť do Batizoviec. Mamka povedala, že už mi nikdy nedá kľúče od auta do rúk.

Nakoniec sme si ten víkend s Christianom aj tak užili. Stihli sme byť v zábavnom centre aj sme si zahrali futbal. V nedeľu večer sme sa s nimi rozlúčili a vyrazili sme na cestu domov. Na túto návštevu u kamaráta nikdy nezabudnem.

Naša Meggie

V jeden pekný letný deň nám zavolať náš ujo, ktorý mal doma veľa psíkov, či nechceme malé šteniatko – čokoládového labradora. Naši rodičia súhlasili. Museli sme počkať, lebo šteniatka boli ešte maličké.

O mesiac sme v obchode stretli ujuovu manželku. Povedala nám, že sa môžeme prísť na šteniatka pozrieť. Prišli sme tam, porozprávali sme sa a vybrali sme si guľaté šteniatko s červeným obojkom. Museli sme počkať ešte jeden týždeň kvôli očkovaniu. Bol to ten najdlhší týždeň v mojom živote. Vtedy sme jej vymysleli meno – Meggie. Po týždni nastal veľký deň a my sme si išli po nášho psíka aj s našimi tromi malými bratrancami. Domov sme ju doniesli v škatuli. Môj bratranec Adamko povedal, že to nie je psík, ale macko. Bola nádherná a všetci sme sa o ňu s láskou starali.

Dnes to už sú skoro dva roky, čo ju máme. Už to nie je macko, ale krásna poslušná fenka, ktorú máme veľmi radi. Nevymenila by som ju za nič na svete.

Tamara Magáčová, V. A

Meggie a jej zranená labka

Bol pekný slnečný deň. Naša Meggie sa hrala v záhrade a ja som išiel s mamkou do neďalekého mesta na nákup.

Keď sme sa vracali domov, mamke zazvonil telefón. Bola to moja najstaršia sestra Miška. Povedala mamke, že moju Meggie prešlo auto. Veľmi sme sa ponáhľali domov. Bol som vystrašený. Vybehol som z auta a Meggie ležala na tráve pred brámkou so zakrvavenou labkou. Hneď sme ju vzali do auta a odviezli k veterinárovi. Ujo veterinár ju zobral dnu aj s mamkou a sestrou Petkou. Uspal ju a vyšetril. Keď sa prebrala, začala veľmi kňučať. Čakal som so sestrou Tamarkou vonku a plakali sme. Veterinár nám povedal, že labku našťastie nemá zlomenú, lebo by sme ju potom museli utradiť. Vydýchli sme si a vzali sme ju domov. Potom sme s ňou chodili na prehliadky k veterinárovi.

Všetci sme na ňu dávali veľký pozor. Musela nosiť farebnú ponožku, ktorá jej labku chránila. Nakoniec všetko dobre dopadlo a Meggie si už šťastne behá po dvore. Labka ju už nebolí.

Marek Magáč, V. A

Výlet na bicykloch

V jedno nedeľné popoludnie sme sa s rodičmi a našimi známymi vybrali na bicykloch spoznávať krásy nášho regiónu. Ocko vybral trasu smer Žipov – Klenovský vrch.

Trasa bola veľmi náročná. Teta mi povedala, že keď ju zvládnem, za odmenu sa môžem povozit' na elektrickom bicykli. Po asi desiatich kilometroch náročnej cesty sme sa konečne dostali do cieľa. V rámci krátkeho oddychu sme obdivovali prekrásnu prírodu, v ktorej som v diaľke videla svoju rodnú obec. Keď sme si oddýchli, vybrali sme sa naspäť domov. Dole po novej asfaltovej ceste nám to išlo super. Nakoniec sme šťastne došli domov a teta sa mi dala povozit' na elektrickom bicykli.

Bol to výborný zážitok.

Timea Mruzová, V. A

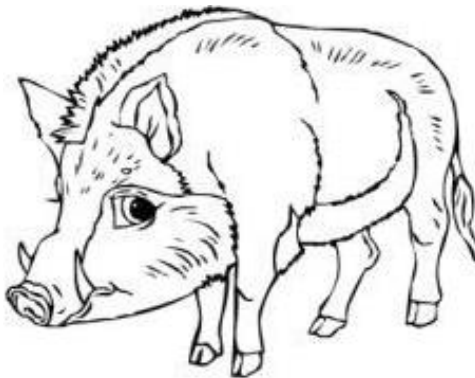
Zážitok z lesa

V živote mám veľa nezabudnuteľných zážitkov. S týmto sa s vami podelím.

Keď sa po zime troška oteplilo, vybrali sme sa s ockom na prechádzku do lesa. Kráčali sme miernym kopcom pooranej pôdy. Rozprávali sme sa, smiali, obzerali sa po okolí. V tom som zbadala niečo zvláštne. Boli to stopy určite z divej zveri. Šli sme ďalej a zbadali sme posed. Rozhodli sme sa, že si z neho pozrieme okolie. Ako sme sa k nemu približovali, z krovia bolo počuť šuchot. Rýchlo sme vyleteli na posed. Keď tu zrazu z krovia vybehol diviak. Bol veľký, ešte že sme boli na bezpečnom mieste. Keď sa vzdialil, zišli sme s posedu a veľmi rýchlo sme upaľovali domov.

Doma sme o tom porozprávali mamke. Tá sa smiala, že sme vzali nohy na plecia.

Zuzana Rusinková, V. A

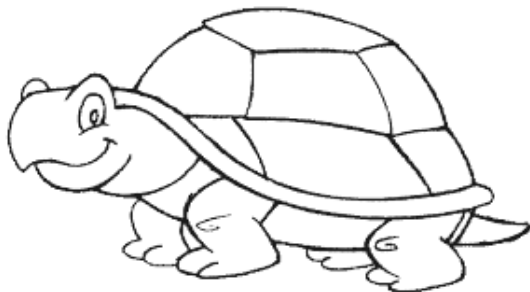
Moja korytnačka

Moja Kory je malá korytnačka. Mám ju 3 roky. Je už celkom veľká. Kto vie aká veľká bude o niekoľko rokov.

Na raňajky, obed a večeru jej dávam granulky pre korytnačky. Vždy keď prídem do izby, uvidí ma, vystrčí hlavu a prosí si jesť. Niekedy sama vyjde z akvária a chodí si po dome, ale ja ju z neho vyberám, no možno jej to stále nestačí. Akvárium jej čistím každý druhý deň. Keď ideme niekam do hotela alebo niekam, kde budeme dlhšie, dávame ju babke, aby sa o ňu postarala. Kory má malú hlavičku, ale pancier veľký. Na krku má pekné žlté vzory. Má malý sivý chvostík a malé nohy. Na nohách má pazúriky, ale keď ju zoberiem na ruky, vôbec ma neškrabne. Nato že má veľký pancier, ktorý nosí stále so sebou ako slimák svoju schránku, chodí alebo skôr uteká veľmi rýchlo.

Mám ju veľmi rada.

Sofia Triščová, V. A

Rodinný výstup na Chatu pri Zelenom plese

Bol koniec roka. Keďže posledná zima bola bez snehu, rozhodli sme sa ísť za snehom do Vysokých Tatier.

Mali sme na výber z viacerých možností. V tom padol návrh: „Čo keby sme išli na Chatu pri Zelenom plese,“ dodal strýko. Návrh sa jednomyseľne schválil. Z domu sme vyrazili skoro ráno za hustej hmly, „Čo ak bude takéto počasie po celý deň?“ opýtala sa mama. „Možno nás Tatry prekvapia,“ povedal som. A tak sa aj stalo! Tatry nás privítali krásnym slnečným počasím. Modrá obloha a biely sneh vyzerali ako v rozprávke. Kráčalo sa nám dobre, bolo nám spolu veselo. Chodník viedol najprv lesom, potom kosodrevinou a predobedom sme dorazili až pred skaly. V diaľke bolo vidno chatu. „No konečne,“ povedala sestra. „Myslela som, že tam nedôjdem!“ Dlhá cesta stála zato. Chata stála úplne pred vysokými bralami. V chate sme si dali obed. Po krátkom odpočinku sme sa vydali na cestu späť. Cesta dole ubehla rýchlo, lebo sme išli na saniach. Bola to divoká jazda. Kričal som: „Pozor, z cesty!“ Dole sme boli behom hodiny. Usmíati a šťastní sme nasadli do áut na cestu späť.

Deň v Tatrách bol krásny, ale o to krajší, že som ho prežil s celou svojou rodinou.

Adam Dvorščák, VI. A

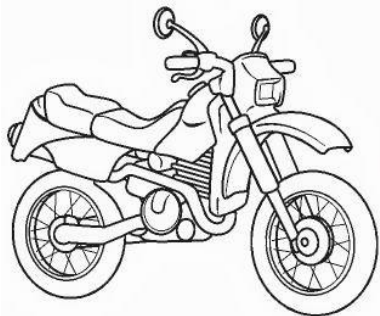

Motorkársky záťah

V jedno teplé slnečné ráno sme sa s otcom rozhodli, že pôjdeme na výlet na motorkách.

Otec si obliekol motorkársky výstroj. Pretože ja som ho nemal, obliekol som sa, ako keby som išiel do školy. Keď ma otec zbadal, povedal: „To nemyslíš vážne! To chceš ísť takto?“ Sklonil som hlavu a rázne odpovedal: „Áno!“ Otec sa na mňa uprene pozrel a povedal: „Tak teda poďme!“ Ako sme tak jazdili po lese, zrazu sme zbadali tri malé studničky. Zastavili sme, že sa ideme napíť. Voda v studničkách bola studená a poriadne železitá. Nám ale chutila. Ako sme pili vodu, rozprávali sme sa a kochali krásnou lesnou prírodou. Zrazu nás vyrušil šuchot lístia. „Oci, čo to bolo?“ opýtal som sa. „Ja neviem,“ odpovedal. Celí vystrašení sme sa na seba pozreli a začali utekať. Keď sme sa obzreli, zistili sme, že je to diviak, ktorý beží za nami. „Pomóc, pomóc!“ kričal som. Toho diviaka to ale neodradilo a naďalej bežal za nami. Keď som si už myslel, že je po nás, započul som výstrel. Keď som sa znovu otočil, diviak už ležal na zemi. Odľahlo mi. „Ste v poriadku?“ opýtal sa ma neznámy hlas. „Áno, len sme trochu zadychčaní,“ odpovedal otec. Neznámy pán nám prezradil, že je miestny poľovník. Podľa jeho oblečenia nám to bolo hneď jasné. „Ďakujeme, že ste nám zachránili život,“ s vďakou som odpovedal.

S otcom sme sa vrátili k studničkám, nasadli na motorky a odišli domov. „Mami, mami, neuveríš, čo sa nám stalo!“ A s nadšením som jej všetko porozprával.

Marko Mruz, VI. A

Dovolenka

red dvomi rokmi sme absolvovali menšiu dovolenku na Zemplínskej šírave. Vyrazili sme aj s jednými známymi. Bola to menšia rodinka s dvomi deťmi – Timeou a Tadeášom.

V prvý deň sme sa tam ubytovali, pozreli okolie a vychutnávali si atmosféru. Nemali sme to ďaleko od stánkového centra, a tak sme sa na ďalší deň vybrali tam. Tentokrát som išla len s kamarátkou. Pomedzi stánky a reštaurácie sme prešli až k samotnej Šírave. Sadli sme si k vode a pozorovali všetko navôkol. V úplnom tichu sme začuli šuchot. Obzreli sme sa a uvideli sme dvoch chlapov, ktorí idú smerom k nám. Patrili do vekovej kategórie 25 rokov. Ich výzor nebol veľmi upokojujúci, a tak sme sa postavili, aby sme mohli odísť. Lenže tí vysokí potetovaní a vypracovaní chlapi „potrebovali vedieť“, koľko je hodín. Ani sme si to neuvedomili a dali sme sa s nimi do reči. Keď už aj hudba pri stánkoch stíchla a všade navôkol zavládol pokoj, rozhodli sme sa vrátiť do hotela. Všetko cez deň prebehlo super! Opaľovali sme sa, hrali bowling, kúpali sa, jedli, tancovali a mnoho iného. Keď znova nastal večer, išli sme sa najesť do reštaurácie. Keď sme sa všetci vracali k hotelu, zrazu nám z auta kývali presne tí chalani. Vraveli, že máme prísť k vode. My sme si na hoteli trošku oddýchli a pobrali sa naspäť von. Išli s nami aj moji dvaja bratia. Oni predtým nejedli, a tak si išli niečo objednať do blízkej reštaurácie. Nám sa nechcelo čakať, kým im to prinesú, aj keď som mala pocit, že by sme mali.

Išli sme si kúpiť aspoň zmrzlinu. Pomaly sme sa vybrali k vode. Áno, tí chalani nás tam čakali. Sedeli na veľkých kamenných schodoch smerom k vode. Pozdravili sme sa a nechtiac dali aj do reči. Medzitým sme netrpezlivo čakali,

kým prídu moji bratia. Zrazu zaznela otázka: „Nedáš mi ochutnať zmrzlinu?“ Pokrútila som hlavou a dodala: „Nie, mne chutí, tak ju zjem sama.“ Chalan, ktorý sa ma to pýtal, sa na mňa prekvapene zahľadel a len sa pousmial. Keďže už mi liezlo na nervy, ako stále premýšľam nad tým, kedy Kubo s Paťom prídu, zmenila som tému. Timea sa na mňa pozrela nervóznym pohľadom a dala mi najavo, že z tohto stretnutia nemá najlepší pocit. Nato som sa ja poobzerala, či niekde tých svojich bratov neuvidím, ale márne. Len stromy a tma. Timea zrazu zodvihla telefón so slovami: „Áno, mami, už ideme. Tadeáško je kde? Nechce zaspať? Dobre, ideme“ Tým sme rozhovor s chalanmi skončili, pozdravili sme sa a otočili na odchod. Prešli sme pár krokov, keď sme začuli za sebou niekoho bežať. Jasné, že to boli oni! Od strachu sme začali bežať aj my. Míňali sme stánky, stromy aj reštaurácie! V šľapkách to nebolo najlepšie, ale aj tak. Keď nás už nemali v dohľade, povolili sme. Moji bratia už v reštaurácii neboli. Čo iné sa dalo čakať?! Pobrli sme sa k hotelu a všetko všetkým vyrozprávali. Možno sa to niekomu zdá ako vtipná historka, no nám vtedy nebolo všetko jedno.

Poučili sme sa z vlastnej chyby a už nikdy nechceme nič podobné zažiť a ani tých chalanov stretnúť.

Adela Vašková, VIII. A

Rozprávky o slovných druhoch

Popri učive o jazykovede a jazykovedných disciplínach mali deviataci možnosť vytvoriť rozprávku o niektorom zo slovných druhov. Tvorili žiaci, pomáhali aj rodičia. ☺

O neposlušnom slovese

Kde bolo, tam bolo, bolo jedno neposlušné sloveso. Jedného dňa sa veľmi rozčúlilo. Chcelo, aby slovesá boli najdôležitejším slovným druhom. Vybralo sa teda za kráľom a požiadalo kráľa slovných druhov, aby ho vypočul. Lenže kráľ nemal dobrú náladu a sloveso vysmial. Nechápal, prečo by sloveso malo byť najdôležitejšie medzi slovnými druhmi. Kričal a smial sa, že je sloveso namyslené.

Malé sloveso sa preľaklo. Vedelo, že môže od kráľa čakať hocičo, ale nečakalo, že sa nahnevá. Kráľ dal za trest všetky slovesá zatvoriť do čiernej komnaty. V tú chvíľu prestali ľudia slovesá úplne používať. Nikto nevedel, čo sa stalo. Každý smiešne rozprával, pretože nepoužíval slovesá. Bolo to veľmi čudné. Slovesá ukryté v komnate sa len prizerali na tú katastrofu. Boli nahnevané a ponížené. Aj kráľ pochopil, že spravil chybu. Zistil, že sloveso malo pravdu. Nemohol sa na to pozerieť a prepustil slovesá na slobodu. To bolo radosti. Všetci začali zrozumiteľne rozprávať.

V kráľovstve slovných druhov všetko dobre dopadlo. Kráľ si slovesá zvolil za svojich radcov.

Samuel Rusinko, IX. A

Číslovky

Kde bolo, tam bolo, bola raz jedna krajina, kde neexistovali žiadne čísla. Nemali počty, poradia, všetko sa dialo len tak od brucha. Ale najväčší problém bol, že nemali čísla domov, ani označené ulice, takže poštárka rozdávala listy, ako sa jej páčilo. Modrý list do modrého domu, žltý do žltého domu, a keď bol na známke psík, dala ho do domu, kde mali psíka.

Všetkým to takto vyhovovalo. Až jedného dňa si malý Zdenko objednal kolieskové korčule. Veľmi sa na ne tešil. Každý deň pozeral do schránky, či mu ešte neprišlo oznámenie o uložení zásielky. Čakal týždeň, čakal dva, až prešiel celý mesiac. Zdenko bol veľmi smutný. On však nevedel, že korčule prišli na poštu už dávno a pani poštárka ich zanesla jednému veľmi smutnému dievčatku na opačnom konci mestečka. Dievčatko sa veľmi tešilo. Každý deň prešlo na korčuliach dlhšiu a dlhšiu cestu, až jedného dňa sa korčuľovalo pred Zdenkovým domom. Zdenko ho zbadal a veľmi zosmutnel. Vyšiel pred bránu a pochválil dievčatko, ako sa vie dobre korčuľovať. Ono si zobulo korčule a povedalo: „Skús to aj ty.“ Zdenko sa veľmi potešil, obul si korčule a svišťal dole kopcom ako víchor. Od toho dňa sa korčuľovali spolu. Chvíľu dievčatko, chvíľu Zdenko.

Keďže Zdenkov ocko bol starosta, dohodol sa s mestským zastupiteľstvom, že musia v mestečku nejako označiť ulice a domy. Vtedy vznikli číslovky. Od toho dňa už nikomu nemeškal balík a všetky listy sa dostali do správnych rúk. No najväčšiu radosť mala poštárka.

Marek Baranec, IX. A

Charakteristika osoby

Je to výstižný opis typických vonkajších znakov, ale aj vnútorných (povahových) vlastností osoby. Prečítajte si, ako túto úlohu zvládli naši žiaci.

Môj strážny anjel

Moja sestra Maja má 25 rokov. Rastiem s ňou od detstva, preto ju dobré poznám. Rešpektujem jej názory, pretože je staršia a aj preto, lebo v niektorých veciach s ňou súhlasím.

Maja sa snaží byť spravodlivá. Miluje svoju rodinu a je ochotná sa pre ňu obetovať. Zaujíma ju geografia. Je hlavným organizátorom našich rodinných osláv. Je výborná kuchárka, starostlivá mamička. Páčia sa jej prírodné materiály. Pekne kreslí. Má dobrý vkus aj pri obliekaní. Páčia sa jej folklórne odevy a doplnky. Moja sestra je môj strážny anjel. Môžem sa s ňou porozprávať o všetkom. Vie vždy dobré poradiť. Usmerňuje ma v živote a snaží sa mi pomôcť stále, keď môže. Podelí sa so mnou nielen so starosťami a radosťami, ale aj so šatníkom. Má rada prírodu. Medzi jej horšie povahové vlastnosti by som zaradila len jednu. A to tú, že kritizuje, ale má vždy pravdu.

Moja sestra je to najlepšie, čo ma v živote stretlo, a som rada, že ju mám.

Jarmila Labašková, VII. A

Ninka

Jedným z najdôležitejších ľudí v mojom živote je moja mladšia sestra Ninka.

Má stredne štíhlu postavu, špinavo blond'avé kratšie vlasy a zeleno-modré oči. Je športovo elegantný typ. Rada nosí kabelky a taktiež si vyberá rôzne doplnky. Často vytvára kreatívne veci. Je priateľská, dobrá a má zmysel pre humor. Jej obľúbená farba je ružová. Medzi jej obľúbené predmety v škole patrí telocvik a výtvarná výchova. Má rada psíkov, no najviac šteniatka! Veľmi rada s ňou hrá rôzne hry. Rada robí rôzne športy. Jej najobľúbenejšie sú bicyklovanie a behanie.

Mám ju veľmi rada.

Katarína Šoltisová, VII. A

Moja sestra

Rozhodla som sa opísať svoju mladšiu sestru. Volá sa Denisa.

Je stredne vysokej postavy. Jej oči sú zeleno-hnedé. Vlasy má rovné a hnedej farby. Jej obľúbená farba je žltá. Sú chvíle, keď sa pohádame, ale hneď nato sa udoobríme. Veľmi má rada zvieratá, ktoré chováme aj doma. Rada robí účesy a aj pečie koláče. Je priateľskej povahy. Rada nosí nohavice a tričká. Neobľubuje nosenie bižutérie a nie veľmi rada nosí šaty. Zo všetkých predmetov ju najviac baví matematika. Zo športov má rada bicyklovanie.

Mám ju veľmi rada. Moja super sestra.

Sofia Beňková, VII. A

Kamarátka Jarka

Jarka je veľmi pekné a milé dievča. Som veľmi rada, že je moja kamarátka.

Má pekné hnedo-blondňavé vlasy a krásne modré oči. Je veľmi milá a šikovná, no predsa aj hyperaktívna a trochu šialená, ale myslím to v tom dobrom. Verte mi, že takúto skvelú kamarátku by ste chceli aj vy! Stojí vždy pri mne, keď treba. Jarka je športový typ, a to sa mi na nej veľmi páči. Rada nosí voľné trička a rifle. Jej najobľúbenejšia farba je zelená. Má rada sladkosti. Máme veľa spoločného. Obidve sa rady spolu porozprávame o všetkom.

Mám ju veľmi rada. Teším sa z toho, že som ju spoznala.

Timea Jesenská, VII. A

Marika Gombitová: Cena priateľov

Cena priateľov
V cenníkoch
tam jej niet
Cenu priateľov
nenájdeš hneď
S tebou stále sú
S tebou stále idú
Bez veľkých slov
Vždy prídu skôr
Je vôňa tried
za bránou škôl
a spája nás
šanca dať gól
Dať gól

Cena priateľov
Cesty našich prianí
Cena priateľov
časom váži viac
S tebou vždy pôjdu
Kým budeš vedieť
s nimi ísť
Bez veľkých slov
vždy prídu skôr
Je vôňa tried
za bránou škôl
a spája nás
šanca dať gól
Dať gól

Statický opis

Pri opise vyjadrujeme znaky a vlastnosti veci, rastliny, zvierat'a, osoby. Aby sme vedeli dobre opisovať, musíme vedieť pozorovať, všímať si, vnímať nielen zrakom, ale všetkými zmyslami.

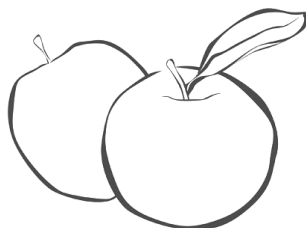
Jablko

Jablko je jedno z najzdravších druhov ovocia, ktoré sa u nás pestuje. Máme ho skoro v každej domácnosti. Má veľa výživných látok a vitamínu C.

Jablko je plodom stromu jabloň. Máme rôzne odrody jablák. Ich veľkosť je rôzna. Sú však prevažne stredne veľké. Majú guľatý tvar. Ich povrch je hladký a lesklý. Farba je rôzna. Sú červené, zelené, žlté, avšak najkrajšie sú červené. Majú osviežujúcu chuť. Sú veľmi šťavnaté. Skoro nám uhasia smäd a hlad. Vôňa jablák je tak výrazná, že ju cítiť po celej miestnosti. Na povrchu jablka je tenká šupka. Vo vnútri je dužina a v strede malé jadierka.

Jablká využívame aj pri výrobe džúsov, kompótov a čajov. Jedno jablko denne má dobrý vplyv na náš organizmus, a preto by sme ho mali zaradiť do nášho jedálneho lístka.

Marko Mruz, VI. A

Banán

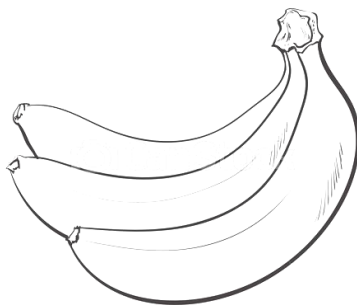
ovocie, ktoré som sa rozhodol opísať, patrí k môjmu najobľúbenejšiemu. Je to banán.

Banány patria k najviac konzumovanému ovociu na svete. Pre svoju chuť sú vhodné aj pre bábätká. Banány rastú na banánovníku. Na veľkej rastline sa môže urobiť aj dvesto plodov. Banánovníky sa pestujú v oblastiach, kde je teplo a vlhko, a preto sa môžu dopestovať v Afrike ale aj v Južnej Amerike. Banány sa oberajú nezrelé a také sa prepravujú do celého sveta. Po dozretí ich kúpime v obchodoch.

Banán patrí k stredne veľkému ovociu. Má valcovitý tvar v podobe mesiaca. Jeho šupka je hladká a zafarbená do žltá. Banán sa dá ľahko ošúpať. Jeho chuť je sladká a príjemná. Vôňa je nevýrazná. Má široké využitie v gastronómii. Je výborný v zákusoch. Obsahuje draslík, vitamín A, vitamín C a vitamín B.

Pre jeho zloženie a chuť si ho veľmi rád nosím na desiatu.

Adam Dvorščák, VI. A

Umelecký opis

Denne pozorujeme vo svojom okolí rôzne veci a javy. To, čo vnímame svojimi zmyslami, môžeme vyjadriť opisom. Ak pri opise nejakej veci alebo javu použijeme umelecké (básnické) prostriedky a súčasne vyjadríme vlastné pocity, nálady a myšlienky, vznikne umelecký (citovo zafarbený) opis.

Jeseň

Leto je už nenávratne za nami a po dlhých teplých a slnečných dňoch sa k slovu hlási jeseň. Je to ročné obdobie, ktoré k nám prichádza vždy v rovnakom čase ako švihnutím čarovného prútika.

Z krásneho a teplého leta sa časom vytvorí chladenejšie, ale zato pestrejšie obdobie jesene. Je to príprava prírody na tuhú zimu. S príchodom jesene sa mení celá príroda, mení sa všetko okolo nás. Listy stromov najskôr zmenia farbu zo zelenej na žltú, až na oranžovú a potom pomaly opadajú na zem, na ktorej vytvárajú farebné koberce. Pre nás deti to znamená príchod chladnejšieho počasia. Jeseň nás vie príjemne prekvapiť. Pomedzi stromy a ulice fúka vetrík a vytvára spolu s tmavou zatiahnutou oblohou neopakovateľnú atmosféru. Z oblohy sa na nás usmieva zubaté slniečko.

Jeseň je krásne obdobie, no niekedy veľmi chladné.

Jarmila Labašková, VII. A

Studničky vo Fil'ove

Dobrodružstvo nevídané čiha na nás vo Fil'ove. Traja krásni králi si tu sedia pod korunami rozprávkového lesa. Každý deň rozprávajú príbeh o záračnej vode, ktorú majú vo svojej moci. Voda, ktorá pramení v ich chotári, poteší každého pocestného. Jedným dúškom obdarí, čarom svojim oslovi ťa. Minerálnou silou na nás žmurká voda menom Fil'ovka, ktorej dobrotu je cítiť do ďalekých krajov. Každý kráľ si svoje bohatstvo úpenlivo stráži mnoho rokov aj napriek bojom, ktoré sa na ich majetku diali. Preto každý, kto chce bohatstvo čerpať, musí sa o kráľov úpenlivo starať, aby sa s nim každý kráľ podelil o svoj dar.

Jarmila Labašková, Viliam Konečný, VII. A

Lesná studnička

Rozhodli sme sa vám predstaviť miesto, ktoré máme radi. Chodievame tam často. Nachádza sa v Rokycanoch.

Po ceste zelené lístie tancuje. Stromy, ktoré vedia spievať, lákajú nás do krásneho raja. Vtáčiky nás vítajú pekným spevom. Cesta k studničke je dobrodružná. Studnička rozpráva príbeh, ktorý láka aj žabky. Máme tam aj lavičky na posedenie. Cítíme sa skvelo. Chodievajú tam aj ľudia po náročnej túre alebo rodiny, ktoré si prídu opekať všelijaké dobroty.

Je to príjemné miesto na oddych.

Sofia Beňková, Katarína Šoltisová, Miloš Jaš, VII. A

Premýšľame, uvažujeme...

Kto má šťastie, tomu netreba rozumu

Tak často počúvam túto vetu. Ale čo vlastne to šťastie je? Ide o rozum alebo len náhodu? Dá sa kúpiť alebo získať svedomitosťou? Myslím si, že táto veta trápi mnoho ľudí tak ako mňa. Preto som sa rozhodol nad ňou uvažovať.

Často máme šťastie len pár dní a potom akoby vyprchá. Pre niekoho je šťastím rodina, priatelia, domov a pre niekoho iba peniaze. Je pravda, že keď už máme to šťastie, rozumu nám veľa netreba, lebo šťastie robí potom veľa práce za nás. Keby sme napríklad vyhrali v lotérii, nebola by to zásluha nášho rozumu, ale šťastia. Keby sme dostali jednotku z písomky, na ktorú sme sa neučili, tiež by to podľa môjho názoru bolo len šťastie. Ľudia si často myslia, že nemajú šťastný deň, ale práve ten deň je šťastím. To, že máme rodinu, domov, čo jesť a čo piť to je šťastie.

Kto má šťastie, tomu netreba rozumu. Podľa môjho názoru je potrebné šťastie, ale aj rozum. Myslím si, že šťastie je len sled náhodných a potešujúcich vecí, a rozum je všetko to, čo máme v hlave. Podľa mňa je šťastie viac ako rozum.

Adrián Mruz, VIII. A

Každý je kováčom svojho šťastia

Zamýšľali ste sa niekedy nad tým, čo je to šťastie? Myslíte si, že každý je kováčom svojho šťastia?

Šťastie je stav, keď sme spokojní a šťastní. Je to náhoda, aspoň tak sa to píše na internete. Avšak nie všetko, čo sa píše na internete, je pravda. Je to náhoda alebo si za svoje šťastie môžeme sami? O tom by sa dalo polemizovať. Ja si však myslím, že všetko na svete sa nestane len tak. Všetko má logické vysvetlenie a deje sa to samo od seba. Jednoducho, je to akoby všetko naplánované. Ak sa niekomu stane niečo dobré, ľudia hovoria, že mal len šťastie, no podľa mňa ten človek pred tým musel spraviť niečo dobré, niečo, čo sa mu vrátilo, niečo, čomu my hovoríme šťastie. Či už budeme mať toho šťastia v živote veľa alebo málo. Nebojte sa, nikdy nič nevyjde tak, ako si my predstavujeme. Čakali by ste napríklad pred piatimi rokmi, že sa budete venovať koníčkum, aké máte dnes? Asi nie, čo?

Šťastie je podľa mňa dobro, ktoré sme niekedy v minulosti urobili. Takže áno, každý je kováčom svojho šťastia.

Diana Pavlíková, VIII. A

Každý je kováčom svojho šťastia

Položili ste si už niekedy otázku, čo je to šťastie? Zamýšľali ste sa, čo znamená veta Každý je kováčom svojho šťastia? Ak áno a stále ešte neviete na ňu odpoveď, ja vám poviem, čo podľa mňa je šťastie.

Čo je to šťastie? Každý je kováčom svojho šťastia. Čo to znamená? Šťastie je to najkrajšie, čo človek môže zažiť. Šťastie ako radosť, šťastie ako výhra, šťastie ako zdravie. Na tomto svete je veľa foriem šťastia, no kováčom svojho šťastia budeš iba vtedy, ak chceš zmeniť svoj osud, ak chceš žiť svojím vysneným životom, ak sa chceš mať lepšie než ostatní. Keď sa budeš učiť, rád pomáhať ostatným, robiť všetko preto, aby sa ti darilo, budeš aj ty kováčom svojho šťastia.

Mojim najväčším šťastím bude to, keď sa dostanem na vysnívanú školu v Košiciach, kde sa budeme učiť o zvieratkách, pretože ja najviac zo všetkého milujem zvieratá. Ja pre ne urobím jednoducho všetko, len aby boli šťastné. Najšťastnejšia som, keď môžem ísť so svojím psíkom Bonkou na prechádzku. Behať po lúke a robiť väčšinou blbosti, no veď čo iné by sme len robili. Ja si ani život bez nej neviem predstaviť.

Myslím, že už každý vie, čo pre mňa znamená šťastie. Šťastie je to najkrajšie, čo môžeš zažiť v živote.

Michaela Jašová, VIII. A

Ako by sa nám žilo bez mobilov

Zamysleli ste sa niekedy nad tým, ako by vyzeral svet bez mobilov? Ja áno, no neviem si to úplne predstaviť.

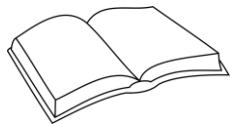
Keby sme nemali mobily, venovali by sme sa iným aktivitám. Hrali by sme rôzne hry, chodili by sme von a používali svoju fantáziu na tvorenie nových vecí. Bolo by to prospešné preto, aby sme sa viac rozprávali a stretávali. Ale poďme späť do reality. V dnešnej dobe už ľudia, ale najmä deti, sú od mobilov skoro závislí. Niektorí si bez mobilov nevedia predstaviť deň, iným to problém nerobí. Aj keď nám mobily uľahčujú život a veľa vecí je jednoduchšie urobiť, stačí málo, aby sme sa dve hodiny nevedeli pohnúť z miesta. Ako sa to u nás hovorí presurfovať internet a prezrieť novinky na rôznych novodobých aplikáciách nie je pre nás žiadny problém. Tieto nové technológie na nás veľmi vplyvajú, takže je veľmi ťažké sa tomu vyhnúť. Určite viacerých z vás rodičia alebo starí rodičia poučali o tom, ako nám to kazí zrak a ako z toho môžeme „zblbnúť“. Majú síce pravdu, no vysvetliť im to by bolo dosť náročné. Nevedia nás pochopiť, pretože oni takú možnosť nemali. Žili náročnejšie a z mnohých vecí si nerobili ťažkú hlavu. Tí, ktorí bývali od seba ďalej, nevedeli o sebe nič. No rodiny a priatelia, ktorí boli blízko seba, si informácie posúvali. Mali to dosť ťažké, o tom niet pochýb!

V dobe, v ktorej žili oni, by som asi žiť nechcela. Takto sa nám žije pohodlnejšie a mne to vyhovuje.

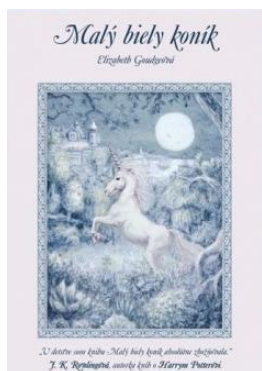
Adela Vašková, VIII. A

Poslava oživa

Šiestaci sa na hodinách slovenského jazyka oboznámili s charakteristikou ako slohovým útvarom. Ich úlohou bolo pripraviť krátku charakteristiku obľúbenej literárnej alebo filmovej postavy.

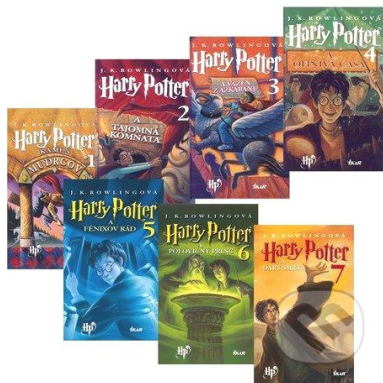
Maruška Merryweatherová

Poznáte knihu *Malý biely koník* od spisovateľky Elizabeth Goudgeovej? Ja áno. Zoznámim vás s hlavnou postavou tejto knihy – Maruškou.

Maruška má trinásť rokov. Chudú bledú tváričku s množstvom pieh lemujú nastrihnuté rovné vlásky a v zvláštnych striebro-sivých očkách máva znepokojivo prenikavý pohľad. Má hebké rúčky a roztomilo malé nôžky, na ktoré je nesmierne pyšná. Napriek tomu, že je malá ako dieťa víly a chrbát má rovný akoby prehltnú pravítka, je nadmieru dôstojná. Typický štýl Marušky sú šaty, čepce a rukavičky. Maruška je sirota, preto sa o ňu stará slečna Karneolová. Nobles je jej verný pes. Maruška prichádza do Mesačnej doliny z Londýna, aby sa stala novou paňou na Mesačnom zámku. Čoskoro zistí, že nie je prvou mesačnou paňou a keďže jej nechýba odvaha a odhodlanie, začína pátrať so svojím najlepším kamarátom Robinom po dávnej histórii. Ak sa stretne s nejednou ťažkou úlohou, rieši ju svojou šikovnosťou a múdrosťou. Okrem rôznych úloh stretáva aj malého bieleho koníka.

Dominika Tarjanová, VI. A

Hermiona Jean Grangerová

Hermiona je postava zo série kníh o Harrym Potterovi od britskej spisovateľky J. K. Rowlingovej.

Je to čarodejnica, ktorá študuje na Rokfordtskej strednej čarodejníckej škole. Hermiona je štihlejšieho postavy, má stredne dlhé hnedé kučeravé vlasy a miestami panovačný hlas. Jej najlepšimi priateľmi sú Ronald Billius, Weasley a Harry James Potter. Hermiona je inteligentná, múdra a lojálna dievča, ktoré prečítalo veľa kníh. Jej patrónom je strieborná vydra. Najradšej má vôňu čerstvo pokosenej trávy, nového pergamenu a mentolovej zubnej pasty. Veštenie jej veľmi neimponuje, lebo to je nejasný odbor, no jej najobľúbenejším je aritmancia. Má rada aj čarovanie, transfiguráciu a starobylé runy.

Myslím si, že je to veľmi odvážne dievča nie len preto, že založila Dumbledoreovu armádu a zničila jeden horcrux. Jej postavu mám rada aj kvôli tomu, že je múdra a veľmi pracovitá.

Nela Murinová

VI. A

Chuck Noland

Postava, ktorú chcem opísať, je z filmu Stroskotanec. Vo filme ju hrá herec Tom Hanks. Dôvod, prečo som sa rozhodol opísať túto postavu je ten, že pred pár rokmi som videl film Robinson Crusoe, ktorý sa mi páčil. Tento film je mu dejom podobný, ale je už natočený v súčasnej dobe.

Postava Chucka si dokáže poradiť s mnohými nástrahami na opustenom ostrove. Páči sa mi, ako zvláda samotu. Často bojuje s hladom. Musel si sám poradiť s boľavým zubom, naučiť sa loviť, ale aj sledovať ako sa príroda na ostrove v priebehu roka mení a využiť to vo svoj prospech. Jeho najväčšou túžbou bol návrat domov. Snažil sa postaviť plavidlo, aby mal šancu uskutočniť svoj sen. Podarilo sa mu to, no vytúžený návrat bol pre neho šťastný, ale zároveň smutný.

Podobné pocity som prežíval aj ja v závere filmu. Nakoniec sa hlavný hrdina rozhodol ísť ďalej svojou cestou a to sa mi na ňom páčilo, že sa nevzdá. Rád si tento film ešte raz pozriem.

Adam Dvorščák, VI. A

Winnetou

Hlavného hrdinu Winnetoua som spoznal, keď som mal asi šesť rokov. V televízii práve dávali prvú časť kultového filmu. Tento odvážny hrdina sa mi veľmi vryl do pamäti. Keď film dávajú v televízii, vždy si ho rád pozriem.

Winnetou bol náčelník kmeňa Apačov z obdobia Divokého západu. Z jeho očí sršala dobrota a láskavosť. Veril v dobro. Jeho hlas znel ako pokojné vody riek. Všetko riešil pokojne. Bol symbolom mieru, lásky a bratstva medzi ľuďmi. Keďže sa snažil o pokoj a mier medzi národmi, niektorým sa to nepáčilo. V každej situácii si vedel zachovať chladnú hlavu. Prenasledoval zlých mužov, aby zachoval pokoj a mier. Nakoniec tohto milého a dobrosrdečného náčelníka zachytila posledná guľka.

Keď sa film skončil, bol som veľmi smutný. Smutný z toho, že hlavný hrdina zomiera za záchranu brata a vieru v lepší svet.

Marko Mruz, VI. A

Nastenka

Nastenku som spoznala v rozprávke Mrázik. Je to jednoduchá dievčina, na pohľad ničím výnimočná.

Oblieka sa do dlhých modrých šiat. Vlasy má vždy spletené do vrkoča, aby jej nezavadzali pri práci. Žije v chudobnej chalúpke s dedkom, macochou a nevlastnou sestrou Marfou. Nastenka je pracovitá, dokazuje to aj tým, koľko musí pracovať na príkaz prísnej macochy. Pracuje vodne aj v noci, nenamieta, hoci jej odmenou je kúsok suchého chleba, s ktorým sa dokáže podeliť aj so svojím psíkom. Jej názor doma je nepodstatný, lebo macocha ju odmieta vypočuť.

Aj napriek svojej jednoduchosti, skromnému bývaniu a chudobe nestráca nádej na lepší život. Nachádza ho po boku švárneho šuhaja, ktorého získala a premenila z pyšného mládenca na dobrosrdečného manžela.

Dominika Javorská, VI. A

Zborník literárnych a slohových prác (Čo sa nezmestilo do Stopy)

Vydavateľ: Základná škola s materskou školou Bajerov
www.zsbajerov.sk

Školský rok: 2019/2020 – jún 2020, dátum vydania: 22. 6. 2020

Zodpovedný za vydanie: Mgr. Jaroslav Kollár, so súhlasom vedenia školy

Autori príspevkov: žiaci 4. – 9. ročníka ZŠ

Ďakujeme všetkým, ktorí prispeli do tohto zborníka.